

Indenrigsministeren: Det ærede Thing vil see, at de Forslag, jeg har tilladt mig at stille til nærværende Sags tredie Behandling, have i det Væsentlige heelt igjennem den samme Character, som ved dette første Affnit af Udkastet, der nu er under Behandling, saaledes at, hvor jeg paa nogen Maade har kunnet det, der har jeg troet, at det var i sin Orden, at jeg gjorde Mit til at fastholde Forskjellen mellem anden og tredie Behandling; selv om altsaa enkelte Afstemninger ere gaaede imod mit Dnsse, har jeg derfor ikke uden den bestemteste Nødvendighed gjenoptaget disse Spørgsmaal, fordi jeg troede, at det var vigtigt i Gjerningen at vise, hvad jeg oftere har tilladt mig at udtale som nødvendig Betingelse for en god Forhandling her i Thinget, nemlig at man anerkjender den anden Behandling som den, der i Reglen maa være afgjørende, hvor derfor og Forslagene bør stilles i den rette Form, at man ikke kaster nye Spørgsmaal, de samme Spørgsmaal ind igjen ved tredie Behandling, enten i aldeles uforandret eller i væsentlig uforandret Stikkelse, da man ellers let ved et Lovgivningsarbejde, der er saa stort som dette, udsætter sig for at faae en fuldstændig Forskyrrelse ind i hele Arbejdet. Jeg troer, at det maa erkjendes, at jeg for mit Bedkommende ved de af mig stillede Forslag har vist Resignation, saa naar jeg opfordrer Thingets ærede Medlemmer til det samme, da opfordrer jeg dem kun til at følge mit Exempel. Disse almindelige Bemærkninger anseer jeg mig fortrinnsviis berettiget til at henvende til de ærede Forslagsstillere af Forslaget til § 2, forsaavidt dette gaaer ud paa, at den Betingelse „at den Paagjældende er fuldmyndig“ skulde udgaae, eller subdixt, at der istedet derfor skulde indfattes at den Paagjældende er 21 Aar gammel. Derfor de ærede Medlemmer, som have stillet dette Forslag, blot vælge det som en Form, for at faae Lovforslaget forkastet eller udført, saa ere det deres lovlige Ret, men Thinget maa da ogsaa vide, hvad det vil sige. De ærede Medlemmer maae ikke troe, at Regjeringen kan gaae ind paa en saadan Omvæltning af Forslaget af det hele System, som disse forandrede almindelige Bestemmelser vilde medføre.

Naar der er paaberaabt Noget, som skulde være en Grund for Forslaget, saa mener jeg, at man dermed ganske har overseet de Bestemmelser, som i andre Dele af Udkastet ere fastsatte, og hvorom jeg ikke nu har stillet noget nyt Forslag, skjøndt det ikke er mig hjært, at Forslaget saaledes er blevet vedtaget. Jeg sigter dermed til Bestemmelserne i det følgende Affnit i § 16, hvorefter: „fra 1ste Januar 1862 Ingen kan drages til Ansvar for det under Haandsværks- og Fabrikdrift henhørende Arbejde, som han enten selv eller ved Hustrues og Børns Hjælp udfører.“ I Forbindelse dermed maa jeg henvise til det Tillæg, som Lovforslaget har faaet med Hensyn til § 94, hvor det udtrykkelig er udtalt, at: „indtil den 1ste Januar 1862 skal den Afgang til at nedsette sig paa Landet som Haandværker og Handlende, som denne Lov hjemler efter sædvanligt Næringsbeviis, ifkun komme dem tilgode, som i en Kjøbstad have vundet Borgerkab paa samme Næring. Dog vedbliver indtil den nævnte Tid den Amtmændene tilkommende Myndighed, at tilstede visse Haandværkere at nedsette sig paa Landet“; samt til den Bevillingsmyndighed, som skal tilkomme Indenrigsministeren, ogsaa efter den 1ste Januar 1862, med Hensyn til Lovens § 2. Naar det ærede Thing vil levedegjøre sig den hele Sammenhæng mellem disse Bestemmelser og det Forslag, der nu er stillet til § 2, hvorefter Enhver i Kjøbstæderne, overhovedet Enhver, der vil nedsette sig som selvstændig Næringsdrivende, skulde kunne gjøre dette uden Hensyn til Alder, eller ialfald naar han var 21 Aar gammel, saa er jeg overbevist om, at de ærede Medlemmer ville see, at det at stemme for dette Forslag er kun en Form for at stemme imod hele Sagen.

Der næst har jeg med Hensyn til disse Paragrapher stillet endeel Redactionsforslag, som jeg ikke troer, at jeg behøver enkeltviis nærmere at forklare, med Undtagelse ialfald af et eneste, nemlig det, som er stillet til Lovforslagets Paragraph 13 under No. 12.

Det hedder nu i Lovudkastets § 13 i det omhandlede 3die Stykke: „Betalingen tilfalder indtil 1862 nærmeste Kjøbstads Kæmmerkasse“